

GRÀCIES REBUDES

«En el silenci i l'esperança hi ha la nostra
fortalesa.»

Sant Francesc Coll

GRÀCIES
DEMANADES

Soc la G. Obdúlia Portalatín, assignada a la comunitat de la Virgen del Camino (Lleó). Vull agrair de tot cor a la nostra estimada Mare Benito la curació de les cames. Fa anys em sortien unes butllofes a les dues cames, que després es feien nafres...

El març del 2024 vaig començar a encomanar la curació a la Serventa de Déu Dominga Cristina Benito. Des que vaig iniciar la novena vaig començar a notar millora. A la segona novena les meves cames ja estaven curades.

A la nostra estimada Mare Benito, a qui tinc gran afecte, li segueixo pregant diàriament que em segueixi protegint. Sempre la vaig sentir molt maternal, disposada a escoltar-me sense presses. M'animava a seguir Crist amb generositat i alegria. Dono gràcies a Déu per haver-me inspirat que li encomanés la curació de les meves cames, actualment segueixen bé gràcies a Déu.

Comparteixo aquesta gràcia, amb el desig que siguin moltes les persones que s'animin a encomanar-s'hi amb molta fe i constància. Per Jesucrist Nostre Senyor. Amén.

Germane Obdulia Portalatín

Hem rebut més gràcies de la Mare Benito, per qüestió d'espai apareixeran en propers números.

Fa uns anys que pateixo una malaltia molt rara i els metges no troben solució. Demano als devots del P. Coll que s'uneixin a les meves oracions, suplicant la cura d'aquesta malaltia.

Maria (U.S.A)

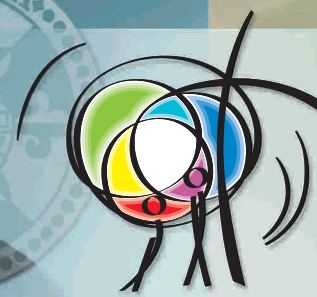
Soc una devota del P. Coll i demano als lectors que m'ajudin amb les seves oracions a pregar-li per tal que pugui trobar una bona persona que tingui cura de mi a casa.

Orense

I seguim animant tothom a invocar amb confiança el Pare Coll i a compartir en aquest fullet els testimonis de la seva intercessió, ja sigui que descobrim la seva presència i benedicció en fets quotidians o extraordinaris.

Si vols compartir les gràcies rebudes per intercessió de **Sant Francesc Coll, de les Germanes Màrtirs o de la H. Cristina Dominga Benito**, pots fer-ho comunicant-te a equipotestigosdelaluz@gmail.com o amb les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Maig, 2025

Testimonis de la llum

PARE COLL:

**PELEGRÍ I PROFETA
D'ESPERANÇA**

El passat 2 d'abril de 2025 s'inicià un any de celebració per a la família Anunciata. Som davant d'un esdeveniment realment important: la commemoració del 150è aniversari de la mort del Pare Coll, el seu *dies natalis*, jorn en el qual nasqué per al Cel, al que tant havia estimat, esperat i predicat.

De forma provident, aquest aniversari coincideix amb l'Any Jubilar de l'Església, el lema del qual és Peregrins d'Esperança. Heus aquí una bona definició del que fou tota la vida del Pare Coll: un pelegrinatge en l'Esperança:

- el seu testimoniatge de vida com a dominic enmig de tantes dificultats,
- la seva fidelitat en les petites coses de cada dia,
- el seu afany per predicar paraules de vida i d'esperança,
- la seva obertura profètica a les necessitats del seu temps,
- la seva certesa que l'Anunciata és obra de Déu i de Maria,
- el seu anheli confiat de Cel, de Vida Eterna...

«En què es va fundar la seva esperança?»

**150è ANIVERSARI
de la seva mort**

**Sant Francesc Coll
Pelegrí i Profeta
d'Esperança**

Dominiques de l'Anunciata
www.dominicasanunciata.org

PARE COLL: PELEGRÍ I PROFETA D'ESPERANÇA

Avui, l'esperança no està de moda. Conflictes armats i comercials, canvi climàtic, urgències migratòries, futur incert... a extenses parts del món s'expandeix una crisi de desànim; entre els adolescents i joves creix el sense sentit; societats senceres es dediquen al consum i a l'entreteniment per tapar el gran buit que experimenten.

La commemoració de la pasqua de Sant Francesc Coll ens dona l'oportunitat d'aturar-nos amb amor i atenció contemplativa i deixar-nos qüestionar: en què es va fundar la seva esperança? com és que ell, vivint en una època tan convulsa, de persecució, de crisi al si de l'Església, de refredament de la fe del poble, d'oposició violenta a la seva fundació, no va perdre l'esperança? com és que no la va perdre en les dures proves del deteriorament físic i mental? per què no va quedar paralitzat ni tampoc es va acomodar, ni va buscar el camí fàcil, la seguretat, la zona de confort?

Aquestes preguntes es retornen cap a nosaltres per qüestionar-nos sobre els fonaments de la nostra pròpia esperança. Potser ens hem acostumat a pensar en l'esperança com un optimisme ingenu, un "tu ho aconseguiràs", o un "tot anirà bé", una història d'autosuperació. I quan no s'aconsegueix tot, ni tot va bé, comença a fallar la nostra esperança. **Però no és el mateix romandre esperançat que estar satisfet perquè vagin bé les coses. L'esperança cristiana, l'esperança del Pare Coll no consisteix en assolir desitjos, ni tampoc en voluntarisme, és una altra cosa. És un acte de fe en la fidelitat del Pare que compleix les seves promeses i ens enforteix davant les dificultats de la vida.** Com digué Benet XVI: «La veritable, la gran esperança de l'home que resisteix malgrat totes les desil·lusions, només pot ser Déu, el Déu que ens ha estimat i que ens continua estimant fins a l'extrem, fins al compliment total. Qui ha estat tocat per l'amor comença a intuir allò que seria pròpiament "vida"» (SS 27).

Beneït ets tu, Sant Francesc Coll, pelegrí i profeta que ens ensenyes la veritable esperança!

ORACIÓ

*Senyor, Vós que vàreu fer de **Sant Francesc Coll**, un incansable apòstol de l'Evangeli i del rosari i l'enriquíreu amb les virtuts i les creus de les ànimes santes, concediu-nos per la seva intercessió la gràcia que us demanem...*

*Feu que sapiguem imitar les seves gestes i doneu-nos fortalesa per a viure amb serenitat les alegries i dificultats de la nostra vida cristiana. **Amén***

TESTIMONI
I PROFETA

GERMANE CRISTINA
DOMINGA BENITO
RIVAS

Germanes Dominiques
de l'Anunciata
Pido, Cantabria (1900) -
Madrid (1977)

De família cristiana, òrfena de pare als nou anys, el 1916 començà els estudis de Magisteri a Oviedo. En aquesta ciutat entrà en contacte amb una religiosa dominica i amb un dominic missioner del Perú, els quals van contribuir a consolidar-la en la seva vocació religiosa.

Un cop acabats els seus estudis, ingressà a la Congregació de Dominiques de l'Anunciata el 1920. Professà a Vic el 1922, prenent com a nom religiós el de Dominga. Enviada a diverses escoles, exercí la missió educativa amb gran entrega. A Astúries visqué moments difícils, en haver de fer front a la revolució del 1934 i a la guerra civil de 1936-1939. Durant part d'aquest temps i fins al 1946, fou Mestra de novícies. Aquest any 1946 va ser escollida Secretària general de la Congregació, càrrec que exercí fins al 1970, fet que li permeté conèixer la realitat de l'Anunciata al món. Morí a Madrid el 13 de novembre de 1977.

Tots els que la van conèixer des de la infància la descriuen com una persona reservada, molt pietosa i sacrificada, característiques que mantindria al llarg de tota la vida.

UNA LLUM ENCÉN
UNA ALTRA LLUM

Com a bona filla de Sant Domènec de Guzmán, parlava amb Déu i de Déu. Destacava per la seva prudència, bon consell, la seva misericòrdia davant els errors i la seva delicadesa i humanitat. Es preocupava per les dificultats de les germanes, ja fossin de salut o espirituals. Sempre tenia una paraula d'ànim. Era molt austera i alhora molt caritativa i humana. **La seva presència portava el segell d'una profunda vida interior que unificava tot el seu ésser i li permetia viure en intimitat amb els TRES (així anomenava la Santíssima Trinitat).** La seva recerca continua va ser viure la vida quotidiana en l'autenticitat de l'Evangeli. La Mare Benito fou un veritable testimoni de la llum a l'Anunciata; morí amb fama de santedat i actualment el seu procés de beatificació està en tràmits.

Més informació a:

<https://www.espinama.es/separata.html>